

מסורת הש"ס

(א) עדיות פ"ב [מ"א],
(ב) ג"ז שם, (ג) [עם מי
רש"ש], (ד) [ויקרא יב],
(ה) [ליל אחר ד"ה הוא],
(ו) [ועי' תוס' עירובין כט.
ד"ה היה אוכל ותו' יומא
פ: ד"ה וחציה ובחולין פז:
ד"ה כל משקה וכריתות
יג: ד"ה וחלב], (ז) [וע"ש
ברש"י ד"ה אכל],

גליון הש"ס

תוס' ד"ה דאיכא.
דמשקין מטמא בפחות
מרביעית ב'. עי' צרש"י
לקמן דף יז ע"ב ד"ה אבל
לית זהו רביעית:

מוסף תוספות

[illegible]

דבינו חננאל

תניא אבא שאול אומר,
שני תורות היו חורשות הר'
המשהה וכן מתיב אמר
רבי תנאי על הכהנים
מיימים של כל חניני אל
ונמנו מלשורן הכשר
שנטמא בולד הטומאה ע'
הכשר שנטמא באב
הטומאה ר' נקוט אמר
כללא בידך השרץ וכיוצא
בר הוא בא הטומאה, כדתן
אבות הטומאה שר',
ושכבת זרע וטמא מח ש',
הוצנעו בהן קקרא אל
הוצנעו והנבעו בולד
ראשון קקרא ולד שני,
הוצנעו בולד שני קקרא ולד
שלישי, ואקשינן אמתי'
ממכדי בשר שנטמא בולד
הטומאה ולד שני הוא, כי
שרוף הולד תיביו בשר
שנטמא באב הטומאה הלא

אור לארבעה עשר

שְׂסִי פָרוֹם הָיוּ חוֹרְשׁוֹת. אוֹתוֹ הָיוּ לְסִמָּן: כֹּהֵן הַמִּשְׁחָה. הוּא הָיָה הַיְיִמִּית: **בְּתַנִּי** מִימֵיהֶם שֶׁל כֹּהֲנִים. הֵכָל נִקְטָה לָהּ מִשּׁוֹם סִיפָא דְקִדְמָתָא מִדְּבִרֶיהֶן לְמַדּוּ שְׁשׁוּרְפִין תְּרוּמָה כִּי: מִלְשׁוֹרָף אִם כֹּהֵן שְׁנִטְמָא צוּלָד הַטּוֹמָא. שְׁנֵגַע בָּשָׂר קוֹדֵשׁ זֶה בְּרָשָׁאן לְטוֹמָא הִיא"ל אִיחָה שְׂנִי וְלֹא נִמְנָעוּ מִלְשׁוּרְפִי עֵס חֲמור מִמֶּנּוּ מִמֵּי שְׁנֵגַע בָּבֶשׂ הַטּוֹמָא לְדוֹחֵל וְאָף זֶה הֵקֵל לְשִׁירָה לְעוֹמֵד לֹא חָסוּ אִם מִטְמָאִין אוֹתוֹ יוֹתֵר וּבִגְמָרָא פְּרִיךְ מֵאִי תּוֹסַפֵּת טוֹמָא לְאִיכָא הֵלֵךְ גַּם בְּרָשָׁאָה צוּלָד טוֹמָא נֵגַע וּבִשְׂכִי חוֹדֵר וְנוֹגַע צוּלָד הַטּוֹמָא: מִלְּהַדִּיק שְׂמָן. שֶׁל תְּרוּמָה: יוֹסֵם פּוֹסֵל אֵת הַטּוֹמָא עִי. הוּא שְׂלִישִׁי בְּצִבּוֹל וְיוֹסֵם פּוֹסֵל אֵת הַטּוֹמָה (דָּף ע"ה). מִצִּבְּבוֹת פֶּרֶק הָעֵרֶל (דָּף ע"ה) מִצִּבּוֹל קוֹדֵשׁ לֹא תִגְעִי וְיוֹלֵדֵת מִשְׁטַבְלָה לְסוֹף יְמֵי טוֹמָא עַד מֵלֵאת יְמֵי טְהֵרָה שְׁפָה טְבוּלָה יוֹם אֶרֶץ הָיָה שְׁהִי שְׁסֻמּוֹתֵיהֶן רָאוּיָה לְהִצִּיף כִּפְרָה עַד יוֹם שֶׁמֶשׁ דִּלָּה עַד שְׁקִיעַת הַחֶמֶד "שְׁמוּנִי": **בִּנְר שְׁנִטְמָא בְּטַמָּא מַת.** טַמָּא מֵת מֵת אֲחָז הַטּוֹמָא הוּא וּמִטְמָא כִּלִּים דְּכִתִּיב (בְּמִדְבָר י"ט) וְכֹל אֲשֶׁר יִגַּע בּוֹ הַטְּמָא יִטְמָא וְהַיִּנְפֵשׁ הַנוֹגַעַת טַמְמָא עַד הָעֵרֶב בְּפִרְשַׁת פֶּרֶה גִבִּי טוֹמָא מֵת אֲלֵמָא טַמָּא מֵת מִטְמָא אִדָּם וְעֵשָׂאוֹ הַכְתוּב אֵז הַטּוֹמָא כִּכְרִךְ וְנִצְלָה שְׁמִטְמָאִין אִדָּם וְלֹא כְּנוּגַע יִכְסֵן שְׂאִין טַמְמָא אֲלֵא אוֹכְלִין וּמִשְׁקִין בְּשָׂרִים (וִיקָרָא י"ב) כֹּל אֲשֶׁר יִגְמָחוּ יִטְמָא מִכֹּל הָאוֹכֵל אֲשֶׁר יֵאָכֵל אֲשֶׁר יִצָּא עֲלָיו מִים יִטְמָא וְכֹל מִשְׁקָה אֲשֶׁר יִשְׁתֶּה בָּכֵל כֹּלִי יִטְמָא וְכֹהֵל אֲלֵמָא לֹא מִקְבֵּל טוֹמָא מִן הַכֹּלִי שֶׁקִּבֵּל טוֹמָא מִן הַשֶּׁרֶץ אֲלֵא אוֹכֵל וּמִשְׁקָה בְּלֵד וְלֹא אִדָּם וְכִלִּים וְהֵאִי גַּר הוּא רָשָׁאן וְעֵשִׂי יֵשׁ כֹּאן תּוֹסַפֵּת טוֹמָא שְׁמִתְחַלָּה הִיָּה שְׂמָן זֶה שְׂלִישִׁי וְחֹחֵר וְעֵשָׂה שְׂנִי עִי הֵנִר דְּהוֹחֵל וְשֶׁ טוֹמָא עֲלָיו לֹא חִישְׁקִין לִיָּה וּמוֹתֵר לְהוֹסֵקִין צִדִּים: **מִדְּבִרֵין לְמַדּוּ שְׁשׁוּרְפִין תְּרוּמָה טְהוֹרָה עֵס הַטּוֹמָא בְּפִשְׁתָּא.** עֵס זֶמֶן הַצִּיּוּר דְּהוֹחֵל וְהוֹלֵכֵת לְאִיצוֹד אָף הַטְהוֹרָה וְסוֹסֵרָה מִדְּאוֹרִיתָא לֹא חִישְׁקִין לְשִׁמִּירָתָה וְעֵ"ג שְׁמֹחֲרִין אֲנוּ לְשׁוֹמְרָה בְּטְהֵרָה דְּכִתִּיב (בְּמִדְבָר י"ח) אֵת מִשְׁמֶרֶת מִתְרוּמוֹת: **אִינָה הִיא הַמֵּדָה.** אִי אֲתָה יִכּוֹל לְלַמּוֹד אֵת זֶה מִדְּבִרֶיהֶן. וּבִגְמָרָא (שְׁנ"ט) מִפְּשָׁא מֵאִי אִינָה הִיא הַמֵּדָה: **מִדְּבִרֵין רִ"א כו.** רִ"א יוֹסֵף יִקְרָא לֵשֶׁת דְּעֵ"ג דְּאִיפְלוֹג רִ"ו וְרִבִּי יוֹסֵף שְׁשׁוּרְפִין זֶה לְעֵמָה זֶה לְעֵמָה: **גְּב' שְׂנִי וְשְׂנִי הוּא.** מִתְחַלָּה הִיָּה שְׂנִי וְעִדְיִין שְׂנִי הוּא: **הֵכָל צוּלָד וּלְדֵי עִסְקִין.** הֵאִי צוּלָד הַטּוֹמָא דְקִדְמָתָא מִתְנִי וּלְדֵי וּלְדֵי קֶאֱמֵר דְּהִינּוּ שְׂנִי וּבִשְׂרֵי שְׁנֵגַע בִּי הוּא שְׂלִישִׁי וְכִי הֵנִר שְׂרִי לִיָּה בְּהִדִּי בָשָׂר שְׁנִטְמָא בָּבֶשׂ הַטּוֹמָא

שהוא ראשון חוזר ונעשה שלישי זה שני: והא אין אורל מטמא ואורל. וכיון דלא מטמא ליה מאי תוספת איכא: ^א ואין עושה כיוצא בו. ואין מטמא אורל כיוצא בו: הוא טמא. משמע אבל תרומה וקדשים עושה כיוצא בו. דילפינן מנזבות לא הוציא ממשמעו לא תרומה ולא קדשים אלא דבר שלם וכבר נגזרו כלקמן [פ.] אבל דאורייתא לא מטמא אלא אורל משקה וכו' ואורל: **אויצא משקין כבדי צפר.** כסננא צבא תומאה היה משקה טיורי עיליה ומטמא הכשר כשפרק עם זה מחמת המטמאין ענשה שטיורי דגרי הו' ראשון: היינו ש' דר' חנינא דמרישקא צבדי ומאי ה'

פרק ראשון פסחים

שתי פרות היו חורשות. צירושלמי דייק ירושלים לא מקום שנהגו
 בו שלא לעשות מלאכה כלומר סבבא הוא לנהוג שם
 איסור כיון שמתקבצין שם אף ממקומות שנהגו בהן איסור ומשני
 גראות כחורשות: **אבל** תרומה וקדשים עושין כיוצא בהן.

אל הלהם ואל הנוז^א ולר^ט דמפש
לקמן [ד' מ.] או אל הנוז אור^י דנפקא
ליה מוהבשר אשר יגע בכל טמא לא
יחל (ויקרא י') אפי' באוכל^ב ותרומה^ג
נפקא מל' כיון דלא מצינו למימר
מקראם אלא דבר הכבוד דהא איכא
קדשים דעושי כיואל כהן נוקי קרא
דדמי טפ^ד דהיינו מולין^ה :

ה' אע"פ שמוסיפין
סיף ר' עקיבא וואמר
נמנעו מלהדליק את
יום בנר שנממא
שמוסיפין טומאה על
יך מדבריהם למדנו
ה' עם הטמאה בפסח
דה ומודים ר' אליעזר
לעצמה וזו לעצמה
יה ועל הטמאה שר'
לעצמה וזו לעצמה
נ כאחת: גמ' מכדי
שוממא מאי הוי שני
בשר שנממא באב
שני ושני הוא מאי
שוממא איכא אמר
י וולד עסקינן דהוי
לישי מותר לעשותו
אזא אוכל דתניא יכול
ת"ל יוכי יתן מים על
טמא הוא הוא טמא
טמא הניחא לאביי
חולין אבל בתרומה
בו ולרב אדא בר
נמי דאמר לא שנו
נבל בקדשים עושה
רבינא משמיה דרבא
גר הכתוב לא שנא
לא שנא קדשים אינו

עם בשר ומשקין מיבעי ליה.
ואת אמאי לא פריך מאי
איריא שנטמא בלזב הטומאה אפי'
בראשון ושני נמי? כדפריך לקמן על
ר"ע ו"ל משום דרבי חנינא קאמר
מימיהם כל הכנים שמעמ שמעולם
מן הוה אף קודם ו"ל דבר דגורו
דכל הפוסל התרומה מטמא משקין
להיות תחלה? דכפ"ק דשבת (דף
יד: ושם) מוקי האוכלין והכלים
שנטמאו במשקין במשקין הנאים
מחמת ידים ולפי שגורו ידיים
פוסלין התרומה עושין המשקין שנגעו
בזבן תחלה:

מא' קא משמע אין דשלישי מותר
לעשותו שני היינו הך. למד אין אוכל מטמא אוכל מדאורייתא
לא פריך לדלידיה הוסיף דמותר לעשות אף שני דאורייתא^א:
ואילו

י. לחם ומזיד יין ושמן (חגי 3): **שפיר**. דממני' בקדשים קיימי': ייצר דאין אוכל מטמא אוכל לעולם ונבואת חגי טומאות דרבנן נינהו וקא אוכל לקמן בפירקין (דף יא). יליף לה דאוכל מטמא משקה ומשקה עליה ונטמא עמה והוא אף המשקה ראשון וכששורפה עדיין הוא י: **מדרבנן מטמא**. וקא מוספי ליה טומאה מדרבנן: **מאי הוי שני**. יף ר"ע דמשמע דהוסיף עדות על עדות חידוש על חידוש: **בחלל**

למתני' בנר של מתכ

עין משפט
נר מצוה

קג א מיי פֿינט מהל' פסולי מוקדשין ה"ו:
קד ב ג מיי פֿ"ג מהל' חמץ ומצה הל' ד:
קה ד מיי פֿינט מהל' פסולי מוקדשין ה"ו:
קו ה מיי פֿ"ז מהלכות אבות העומאה הל' א
סמג עשין רמז:
קז ו מיי פֿינט מהלכות פסולי מוקדשין הל' ו:

תורה אור השלם

1. וְכִי יִתֵּן מַיִם עַל זֶרַע
וְנָפַל מִנְבִּלָתָם עָלָיו טָמֵא
הוּא לָכֶם: וַיִּקְרָא יְיָ לֵחַ

רבינו חננאל (המשד)

נעשה הנוגע באב הטומאה
בשר הארשין, כי נעשה
משרי ליל חדר שני, האחר
כי נגע בבשר הזה שהיה
לוי הויף לוי וכל הויף לוי
טומאה, וכל שריו ונגו
עתה כשנגע בו הוולד
הארשון נעשה ליל חדר
וויף לוי דקנתו במה
ע"פ שמוסיף לוי טומאה
וויף לוי טומאה, וויף לוי
היה לוי דמתי לוי שני
הוא, שעשה הבשר נעגע
והולד שלישי, והבשר
שנגע באב הטומאה נעגע
הוא ולד הארשין, [א]כאשר
נגע בבשר שהיה הויף
שלישי עשאו שני, הנה
הויף לוי טומאה שער עתה
היה לוי שלישי ועבשיו
נעשה שני, וארשין ארשין
הבשר שהוא אוכל טמא
אכל כיצוצ בשר, והנטי
כחול יתא אוכל טמא
אכל, יתא יכר יתא מיל ל
הוא ונפל מכלתם שני
טמא הוא לכל, הוא טמא
אכל ערש טמא כיצוצ בשר
ונתאח למאן דארשין בחילין
אני ערש, ולמאן דאמר
באב וכתרומה נעשה שני
ערש, בחילין דארשין וויף
לוי כיצוצ בשר שפיר,
ותני קדשים ניתור, וויף
לרביא דאמר אפילו
קדשים נעו אין ערש אוכל
טמא כיצוצ בשר טמא איכא
למימר, וויף לוי דכומן בר
קטא מהותן אן ליל
חרס טמא חבירי אכל
בשר, נטא המשקה
טמאה, חסא נמי כנון
דאיכא משק בדיי הוא
בשרא דמטמא הבשר
מחמת משק, וניתור.
ואסיק אן אוכל טמא
אוכל מדאורייתא, ומתי
דקתי נעו ממאמ בשר
חור מדרבנן.

מתנ"י הוסיף ר' עקיבא מימיהם של כהנים כו'. ואקשינן מכדי שמן שנפסל בטבול יום מאי הוא שלישי, כי הטבול יום פוסל ואינו מטמא, והשלישי פוסל ואינו מטמא, דתנן בטהרות פ"ב הראשון והשני שבתרומה טמאין ומטמאין. שלישי פסול

ולא מטמא, ותנן בטבול
יום שום ההקפה של
חולין ונגע טבול יום
במקצתו פסל את כל,
נמצא זה השמן פסול היה
נמשו, כדנגע בזה
בזה השמן הנה שנטמא
מטמא מה, שני איה, כי הנה
הוא ולד ראשון, והשמן
שנגע בזה נעשה לזה השמן,
מאי קמיל? ולד עקיבא
שלישי מותר לעשותו שני,
היינו דק' חגיגה טג'
הכתנים. ומדק' רב יהודה
הרמבא אמר בחל חרב,